

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Ordines omnium Sanctorum vt D. Ioannes Baptista præcellat: quonam sit
vsus baptismo, vtq[ue] nouem modis fuerit singulariter magnus, Sermo II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

Zernor Io-
sonis ad
Christum.

Humilitas
Ioannis qua
ta fuerit.

Bernardus.

Ioan. 1.
Matth. 3.
Luc. 3.

Deuotio Io-
nis ad Chri-
stum quanta
fuerit.

Luc. 1.
Matth. 11.
Luc. 3.

Feruor Ioan-
nis ad pro-
ximum.

Matth. 3.
Luc. 3.
Marc. 6.

tur autem nunc feruorē ioannis considerare ad Christum. Atque hunc indi-
cant nimirum deuotissima ipsius humilitas, alacritas, ac plane feruidissima
pietas in eum. Humilitas sanè vel hinc nobis manifesta est, quod cum tan-
tus esset vt putaretur Christus, corrigiam calciamentorum eius soluere in-
dignum se profiteretur, quod eundem baptizare trepidat, quod denique, inter
fulgidissima lucerna ardens & lucens, ante oculos hominum, sicut non op-
petit, ita se lucere nescit. De hoc Bernardus: Lucet, inquit, Ioannes, tanto
tisque clarius, quanto amplius feruet: tanto verius, quanto minus appetit
lucere. Fidelis lucifer, qui Solis iustitiæ non vsurpare venit, sed præuenit
aut splendorem: Non sum, inquit, ego Christus. Venit fortior me post
me, cuius non sum dignus soluere corrigiam calciamenti. Et illud: Ego
baptizo vos aqua: ille vos baptizabit Spiritu sancto & igne. Ac si man-
sisset lucifer dicere videatur: Non sum ego sol. Longè alium videbitis eum,
in eius comparatione tenebra sum, & non lux. Hæc ille. Jam verò & hinc
deuotionem eius feruentissimam ac pietatem in Christum sentimus. Cle-
rius autem si ipse necdum nati in vtero ad Christi præsentiam exultatis
motum & iubilum recellimus, si de voce sponsi gaudium eius animadu-
uertimus, si denique commendationem & prædicationem eius de Chri-
sto attendimus. Quæ certè omnia nobis lucent: quandoquidem nisi he-
cerent, non animaduertēremus. Restat igitur nunc tandem feruorem eius
ad proximum considerare, quem zeli vehementia, iustitiæ amor, & veri-
tatis vique ad mortem susceptam constantia indicauit. Arguebat iudeo-
rum duritiam, non parcebat pharisæorum arrogantia, Herodis lasciuam
indecipabat. Non illi cultus deserti, non singularitas propositi, non regni po-
tentia, neque exhibita sibi reuerentia, non minax aduulterz crudelitas, non
denique intentata mors poterant persuadere, vt animarum periculum po-
stitit contemptum, Dei iniuriam dissimulans præteriret. Hæc, frater
charissimi, cuncta breuiter perstringens magis indicauit, quam expla-
ui. Faciat Deus vt in nobis aliquando inueniantur, quæ in beato Ioanne
modo veneramur, præstante eodem Domino nostro Iesu Christo, qui cum
Patre & Spiritu sancto viuat & regnat Deus, per infinita seculorum se-
cula, Amen.

SERMO II. IN EADEM FESTIUITATE

*Ordines omnium Sanctorum vt D. Ioannes Baptista præcellat:
quoniam sit vsus baptismo, vt que nouem modis
fuerit singulariter magnus.*

Matth. 7.

Marc. 11.

Inter natos mulierum non surrexit maior Ioanne Baptista. Matth. XI. Multo
quidem fratres charissimi, ante natum Domini præcursores Ioannem,
cuius nunc solennitate lætamur, in veteri testamento commendatos læ-
gimus, sed neminem perinde, vt eundem ipsum verbis Domini Iesu, qua
iam audistis. Laudatū à Deo Noe scriptura commemorat, quado Dominus
ait ad illum. Te vidi iustū coram me ex omnibus gentibus. Moses item in-
signi affectus est laude, dicente de illo Dño ad Aaron & Mariam: Si quis
vos fuerit propheta, Domini, in visione apparebo ei, vel per somnū loquar ad eum.

non alius seruus meus Moses, qui in omni domo mea fidelissimus est. Ore enim ad os lo-
 quitur ei. Itemq; Erat Moses vir mitissimus super omnes homines, qui morabantur in
 terra. Dauidem etiam Dominus laudauit, dicens: Inueni hominem secundum
 cor meum Habet & S. Iob laudes suas, commendante illū Domino his ver-
 bis apud Satan: Nuncquid considerasti seruum meum Iob, quod non sit similis ei in
 terra, vir simplex ac rectus, & timens Deum, & recedens à malo? In nouo etiā Te-
 stamento eximijs quosdam Dominus encomijs honorasse legitur, sed quæ
 non pertingant vsq; ad laudes Ioānis. Habes illic testimoniū Dñi de Natha-
 naele, quod fuerit verè Israelita, doli expers. Fit etiā ibidē honorifica men-
 tio Centurionis, affirmante Saluatore se tantam fidem non inuenisse in
 Israel, quantā in illo. Verū quamuis præclaræ sint horū laudes & encomia,
 nihil tamen habent simile laudibus S. Ioannis. Alij quidē ob peculiare &
 priuatas quasdam virtutes & excellentias cōmendati sunt: at Baptista Ioannes
 in cunctis fuit magnus, & in omnibus laudabilis: itaq; de eo solo dixit ve-
 ritas infallibilis: Inter natos mulierū non surrexit maior Ioanne Baptista. Tanquā
 diceret: Quamuis alij corā me magni sunt, nō tamen est quisquā maior Io-
 anne. Nam si laudatur humilitas, quis Ioanne demissior? qui non solū supe-
 rioribus, aut æqualibus, sed etiam inferioribus se postposuit, quando inter-
 rogatus à Iudæis, num Christus ipse foret, respondit: Nō: num Helias, respo-
 dit similiter: num deniq; propheta, idē responsum reddidit: cum tamē meo
 iudicio, qui non erro, quia veritas sum in spiritu & virtute Heliz ipse vene-
 rit, & non modo propheta sit, sed & plus quam propheta. Quod si prædica-
 tur castitas in quo tanta puritas, tanta relucet integritas atq; in Ioanne, qui
 non tactū solū, sed & aspectū fugit scēminarū, adeoq; in tenerissima ætate
 fugit in eremū mūdo penitus relicto? Si sobrietas, si abstinentia, si dura cor-
 poris afflictio lau. datur, vbi quæso similis inueniri potest illi, quæ fuit in Io-
 anne? qui penitentiæ deditā vitā ante amplexus est, quā peccatū perpetrā-
 set, quod esset penitentiā expiandū: vt vel hoc ipso tanto sit illius vitæ rigor
 laudabilior, quanto ipse innocentior. Et ne quis putet vulgare fuisse illi-
 us penitentiā, meminerit vt Euangelista testatur, cibū eius fuisse locustas
 & mel syluestre. Potus haud dubiè aqua fuit: totū corpus operuit ciliciū de
 pillis camelorum confectum, quod stringebat zona pellicea, vt fortius cor-
 pori adhereret, & carnem innocentem sua asperitate contereret. Sicutum
 illi fuit specus subterraneus, aut nuda humus. Denique annos XXV. ab ho-
 minum conuictu separatus, vixit solus in deserto. Iam si rectitudinis zelum
 & iustitiæ amorem spectemus, is quoque in Ioanne præcipuus apparet. In-
 de est, quod tam constanter pharisæorum superbiam, Iudæorum duritiā,
 & Herodis adulteriū reprehendit. Quæ res illi carcerem & morē pepe-
 rit, dum pro iustitiæ & castitatis patrocinio ac defensione neci datus est. Ea de
 re in scriptura lucerna ardēs & lucens appellatur. Porro excellētē eius pa-
 tientiam & mansuetudinē haud obscure declarauit Dominus, quādo mor-
 tem illius non sine gemitū commemorans, ait ad discipulos suos: Helias iam
 venit. (Ioannem intelligi voluit) & fecerunt in eo quacunq; voluerunt.
 Denique alij sancti, singuli singulos ferme habet gradus & ordines quan-
 do alij sunt Angeli, alij Apostoli, alij Euangelistæ, alij Martyres, &c. Ioannes
 omnibus clarius existit. Ipse est Angelus, non quidem naturæ, sed ob legati-

Psal. 88.
Acto. 13.
Iob 1.

Ioan. 1.

Matth. 3.

Matth. 11.

Ioannis Bap-
tistæ humili-
tas quanta.
Ioan. 1.
Lucæ 1.
Matth. 11.

Ioannis Bap-
tistæ castitas
quanta.

Matth. 3. 11
Lucæ 7.
Marc. 1.

Lucæ 1.

Matth. 3.
Marc. 1.
Matth. 14.
Marc. 6.
Ioan. 5.

Matth. 17.
Ioannes vt in
se omium
ordines san-
ctorum con-
tineat.

Malach. 3.

Math. 11.

Ioan. 1.

Sanctitas S. Ioannis quorum sanctitatem nūdum attigerit.

Ioannes vt magnus fuerit ab annunciatione. Luca 1. Exod 30. Hebr. 9.

Ioannes vt fuerit magnus ex conceptione. Hiero. 1.

Lucas 1. Ioannes vt fuerit in natiuitate magnus. Lucas 1.

onis officium, & munditiam Angelicæ puritatis. De eo enim dicitur apud Malach. *Ecce ego mitto angelum meum, qui preparabit viam meam ante faciem tuam.* Ipse est propheta, imo, vt Christus ait, plus quàm propheta. Ipse Euangelista quia legem Euangelicam docuit. Ipse Apostolus, imo & Apostolorum dux, quando non solū populū ad Christum traxit, sed & Apostolos quosdam, nempe Petrū, Andream & Philippum ad Christum transmisit, illiq; docuit adhaerere. Ipse martyr, confessor & virgo excellentissimus vt potestis ex prædictis colligere. Merito ergo singulari quadam ratione commendatus est, qui tam singulari fuit excellentia sanctitatis præditus, adeo vt nihil ipsi defuerit vel de communi, vel priuata sanctitate cæterorum. Quamquā propter simplices admonendi estis charissimi, ne quis per hæc verba quibus dicitur nemo surrexisset maior Ioanne Baptista inter natos mulierum, potest eum vel Christo, vel virgini matri siue antelatum, siue æquiparatum esse. Loquitur enim hic Dominus de natis mulierū, vnde manifeste & seipsum, & matrem exceptit. Quamuis enim eximia sit S. Ioannis sanctitas, non tamen vlla ratione est Christo comparandus, & multis modis à matre Domini superatur. Nam ad minus non caruit culpis venialibus: atqui mater Dei nullam vnquam cuiuslibet culpe maculam contraxit vt interim de caritate taceam, quibus longè superior est Ioanne, sicut & alijs creaturis omnibus. Porro, vt manifestius possitis intelligere, quàm magnus fuerit beatus & reuerendus Christi Baptista Ioannes, quædam hic commemoranda sunt, ex quibus id perspicuè elucescat.

Primo itaque magnus fuit ratione annunciationis suæ. Nam ab eodem Angelo eius prænunciata est conceptio & natiuitas, à quo & Christus, nempe Gabriele: nec hoc loco vulgari, sed sanctissimo, puta ante arcam in terra sancta sanctorum, quo solus pontifex semel in anno ingrediebatur: itemq; tempore sacro, & cum insigni miraculo, quando Zacharias pater eius lingua officio priuatus est ob incredulitatem. Secundo, magnus fuit ex conceptione, quia præter naturæ ordinem & vsum conceptus est à matre sterili & senæ: at non multo post intra matris viscera purgatus est à culpa originali, dicitur de illo Spiritu sancto per S. Hieremiam: *Antequam exires de ventre, sanctificatus es.* Et ita si mortuus fuisset in utero, descendisset ad sanctos patres in limbo, qui dicitur sinus Abraham, vbi non erat aliqua poena sensus, sed tantum expectabant redemptionem humanæ naturæ & reductionem in paradysum per Christi mortem. Quod sanè non contingit alijs infantibus vel sine concupione ante natum Christum, vel sine baptismo post mortem Christi hinc emigrantibus, vt pote qui ob peccatum originis non possunt venire ad conspectum Dei: nec tamen poena sensibili cruciantur, si sine proprio peccato decedant. Ita ergo S. Ioannes in matris utero repletus est Spiritu sancto non solum sancti Spiritus inibi gratiam percepit, sed etiam vsum gratiæ: vnde factum est, vt præsentiam Saluatoris per os virginis salutantis Elizabeth agnosceret, simulq; exultaret, vt est apud Lucam. Tertio, magnus fuit in sua natiuitate: quia in hunc mundum mundus, id est, liber à culpa progressus est: atque pater eius Zacharias ita vt à spiritu doctus erat, nomen eius scripto expressit cunctis stupentibus: itemq; mater Elizabeth idem nomen non à marito, quia mutus erat, sed à sancto Spiritu edocta pronunciauit postero.

ero imponendum. Ad hæc mox vt Zacharias filij vocabulum declarauit, solum est vinculum linguæ eius, & loquebatur benedicens Deum, atque canticum illud propheti cum: Benedictus Dominus Deus Israel, plenus Spiritu sancto deprompsit. En quam multa hic concurrunt mira & inusitata, quæ S. Ioannem vehementer illustrant. Quarto, magnus fuit in sua conuersatione. Siquidem arduam, inculpatam, puram & sanctissimam duxit vitam. Cum enim plus minus quinque esset annorum, relictis parentibus, quamuis sanctis & Spiritu sancto plenis, mundoq; vniuerso contempto, abscessit in eremum, & ibi annis XXV. aut circiter in maxima vitæ austeritate perseuerauit. Quid hic dicamus nos miseri, nos vitæ pleni, qui vix bene viuendi prima initia tenemus, qui à perfecta conuersione longè absumus, & tamen nolimus agere pœnitentiam, fugimus quicquid carni molestum est, quicquid sensibus aduersatur? Sed reuera si pœnitentiam agere velimus, sine qua non potest esse reditus ad gratiam post peccata, non debemus mollia & delicata ac sensibus plausibilia sectari & aucupari: non est enim pœnitentia carni delectabilis, sed amara. Nam si carnem delectat, non est pœnitentia: debet nihilominus esse spiritui delectabilis. Quæ verò est illa pœnitentia, si ad omnem tristitem euentum, si ad quamlibet occurrentem aduersitatē quærimur, dolemus, murmuramus? Si nos peccasse pœnitet, cur impatienter ferimus flagella Dei, aut afflictiones præsentis vitæ, cum tamen non ignoremus nihil aliud deberi nobis post peccata admissa, quam cruces & flagella? Si sancti & innocentes plerique, atque etiam hic B. Christi Baptista, tantam elegerunt pœnitentiam, tot tantaq; perpassi sunt, vbi nos obsecro cum nostris peccatis & sceleribus manebimus? Non est satis à Christo nos dici Christianos, & fidem tenere Christianam, nisi splendidū nomen splendidi quoque mores & vita sancta exornent. Quinto, fuit Ioannes magnus ex actō illo singulari, quo Dominum Iesum baptizauit. Quod quidem summa cum humilitate & reuerentia fecit. Vnde ait ad Dominum baptizari volentem: Ego à te debeo baptizari, & tu venis ad me? Magna profecto fuit Ioannis humilitas, qua sic percimuit Dominum baptizare: sed longè maior humilitas Christi, qua voluit astringi, cum non haberet opus, vtpote agnus sine macula. Obiter possunt hic quædam quæstiones incidere, Qualis fuerit baptismus Ioannis, an sit idem cum baptismo Christi. Quo baptismo Christus fuerit baptizatus, an eodem quo reliquus populus, nempe baptismo Ioannis, vel suo, quo nos baptizamur? Ad primam quæstionem paucis respondendum est, Baptismum Ioannis non fuisse sacramentum, quo gratia conferretur, vel quo peccata siue originis, siue propria remitterentur. Baptizauit autem Ioannes, quia sic erat diuinitus præordinatum, vt Christum ipse baptizaret. Christus enim suum baptismum, quo ab omnibus peccatis mandamur, & in membra ipsius & Dei filios transfremus, instituturus, voluit ipse prior baptizari, vt in seipso impleret, quod erat alijs percepturus: atq; etiam vt sacratissimæ carnis suæ contactu aquas sanctificaret, vniq; illis regenerandi tribueret, id est, vt cum prolatione & debita forma verborum virtutem habeant expiandi hominem à peccatis, & gratiam conferendi ex merito passionis & sanguinis Christi. Neque tamen solus voluit Christus à Ioanne baptizari, ne, quod D. Augustinus annotauit, homines putarent Io-

Ioannes qui fuerit in sua conuersatione magnus.

Pœnitentia vera vt necessario sit nature molesta, ipsi iucunda.

Ioannes vt fuerit ab actu baptizandi. Matth. 3.

Baptismus Ioannis vt non fuerit sacramentum.

Augustina.

annis baptismum præstantiorem esse Christi baptismo. Secundo, baptizavit Ioanes, vt homines ad Christi suscipiendum baptismum præpararet quod sanè non faciebat ipse baptismus Ioannis, qui non conferebat aliquam gratiam, sed illa feruens & vehemens prædicatio Ioannis, qua hortabatur homines ad agendam poenitentiam, & ad credendum in Dominum Iesum. Quamobrem dicebatur etiam baptismus poenitentiz, non quod peccata ablueret, sed quod illo suscipiendo homines velut inducebantur ad crendum se poenitentiam acturos. Vnde non baptizabantur illo paruuli, quibus non erat opus poenitentia. Quos autem Ioannes tingeat aquis, eos porro mittebat ad Christum, dicens: Ego baptizo vos in aqua, ille vos baptizabit in Spiritu sancto. Quod ad alteram quæstionem attinet, non fuit Christus suo baptismo baptizatus, quo gratia recipitur, qua Christus semper plenus erat sed baptismo Ioannis, qui velut quoddam poenitentiz signum erat. Id autem fecit Christus causa humilitatis, vt nobis exemplo suo consuleret, & etiam ob alias ante dictas rationes.

Baptismus Ioannis quo spectatit.

Christus cur voluerit à Ioanne Baptizari.

Ioannes quæ fuerit magnus in prædicatione. Math. 3. Marc. 1. Lucæ 3.

Ioannes vt fuerit in morte magnus. Psalm. 113.

Math. 4. Marc. 6.

Ioannes vt fuerit magnus in desensu ad Iymbu.

Ioannis beatitudo quam sit magna.

Ioannis in caelis vt sit supremus post Christum & virginem Mariam.

Sexto, fuit Ioannes magnus in prædicatione. Namque anno ætatis sue trigesimo cepit prædicare & dicere, quod appropinquaret regnum caelorum. Lucunda vox, & quæ ad id vsque temporis nunquam esset audita: soli præcursori seruata, ex cuius sacro ore prima sonaret. Multi præcesserant patriarchæ & prophetæ, qui populum ad agendam poenitentiam & ad colendum dignè Deum erant adhortati: sed nusquam habita est mentio appropinquantis regni caelorum. Ex Ioanne primum auditur vox salutis, vox exultationis: & congruè quidem: quia tempore gratiæ, quod cepit à Christi incarnatione, ille primus natus est sanctus. Qualis autem, & quam strenuus, quam rectus, quam feruidus fuerit in prædicatione, qui nosse vult, legat euangelium. Septimo, fuit magnus in morte. *Preciosus in conspectu Domini*, ait Propheta, *mors sanctorum eius*: tanto autem preciosior, quanto huius mundi iudicio abiectior & despectior. Vnde mors Christi quia ignominiosissima, etiam longè preciosissima fuit. Mors quoque sancti Ioannis eo nomine preciosa est valde, quia admodum contemptibilis & indigna pro humana estimatione. Non enim solum occisus est pro iustitia, veritate, castitate, sed etiam, quod vehementer dolendum est, cum esset vir tantus, tamq̃ insignis, peremptus est in precium saltantis puellæ vilissimæ. Octauo, fuit magnus in sua ad inferos descensione. Mox enim vt occisus fuit, deportata est sanctissima anima illius in sinum Abraham, vbi sancti patres Christi aduentum præstolabantur. Quamuis enim & ab originali & actuali peccato esset reprobatus, tamen natura, quæ illi cum omnibus erat communis, nondum fuit reconciliata Deo per mortem Christi. Vt ergo antecesserat Christum natentem, baptizantem, docentem in terris, ita & morientem præcucurrit, certissimum apportans nuncium patribus in limbo detentis, Christum venisse, & se breui sequurum esse. Nono, denique excellenter magnus nunc est in regno caelorum, vbi maxima fruitur gloria & beatitudine. Afirmant doctores non pauci luciferi locum, id est, supremum chori Seraphici eum obtinere. Non enim debet ille locus manere vacuus. Nec tamen conuenit Christo, qui est ad dexteram Patris: nec virgini matri, quæ choros omnes transcendit. Ergo nemini rectius quam illi, quo nemo surrexit maior. Non enim erunt

duo præcise æquales in cælis, ut ait magnus Dionysius. Si ergo nemo illo est maior, consequens eum esse summum. Si dicas, Ecquid inde habet dignitatis quod primam occupat sedem? Multum profecto habet, nempe omne illud, quod erat habiturus lucifer, si perstitisset. Lucifer si perseverasset, fuisset primus & supremus dux, princeps, magister & doctor omnium angelorum, cunctis alijs potentior, habuissetq; alios moderari ac illuminare, & ipse non nisi à Deo regeretur ac illuminaretur. Fuisset item alijs omnibus pulchrior, illustrior, purior, ardentior, in amore perfectior, atque ita ipse alios purgasset, illuminasset ac perfecisset: denique aliorum omnium inferiorum perfectiones ipse habuisset. Si ergo S. Joannes, ut piè credimus in eius est locum subrogatus, cunctis his præditus est bonis. Quod tamè utcumq; se habeat, id certo certius est, eum sicut maximis in terra meritis & incomparabili abundavit gratia, ita nunc præcipuo præmio & inestimabili gloria resurgere in cælis. Quapropter oremus eum dilectissimi, ut nobis apud Deum suis meritis & precibus auxilio semper esse dignetur, ad laudem & gloriam creatoris, qui est benedictus in secula, Amen.

IN SOLENNITATE SANCTORVM APOSTOLORVM PETRI & PAULI, Lectio Actor. XII.

M In diebus illis, Misit Herodes rex manus, ut affligeret quosdam de Ecclesia. Occidit autem Iacobum fratrem Ioannis gladio. Videns autem, quia placeret Iudæis, apposuit & apprehendere & Petrum. Erant autem dies æzymorum. Quem cum apprehendisset, misit in carcerem, tradens quatuor quaternionibus militum custodiendum, volens post Pascha producere eum populo. Et Petrus quidem servabatur in carcere: oratio autem fiebat sine intermissione ab Ecclesia ad Deum pro eo. Cum autem producturus eum esset Herodes, in ipsa nocte erat Petrus dormiens inter duos milites, vinculens catenis duabus: & custodes ante ostium custodiebant carcerem. Et ecce Angelus Domini astitit, & lumen refulsit in habitaculo: percussitq; latere Petri, excitavit eum, dicens: Surge velociter. Et ceciderunt catena de manibus eius. Dixit autem Angelus ad eum, Præcingere, & calceate caligas tuas. Et fecit sic. Et dixit illi: Circunda tibi vestimentum tuum, & sequere me. Et exiens sequebatur eum, & nesciebat, quia verum est, quod fiebat per Angelum. Existimabat autem se visum videre. Transiunt autem primam & secundam custodiam, venerunt ad portam ferream, que ducit ad civitatem, que vitro aperta est eis. Et exierunt processerunt vicum unum, & continuo discessit Angelus ab eo. Et Petrus ad se reuersus, dixit: Nunc scio vere, quia misit Dominus Angelum suum & eripuit me de manu Herodis, & de omni expectatione plebis Iudæorum.

PARAPHRASIS IN EANDEM LECTIIONEM.

Quamvis hic dies excellentissimis duobus Christi Apostolis, nempe Petro & Paulo dicatus sit, tamen Ecclesia memor quanta per illos diuinitus beneficia consecuta sit, noluit eis vnius diei impendere officium.